

вече мислили, че Александъръ е заловенъ въ неудобния за него теренъ, и то защото завземали високи планини, а при това и тия, които били отрѣзани въ града, били готови да се нахвърлятъ въ тила на македонцитѣ, когато щѣли да се оттеглятъ; освѣнъ това мѣстата, прѣзъ които трѣбвало да мине Александъръ, се указвали тѣсни и гористи, като отъ една страна ги стѣснявала рѣката, а отъ другата имъ страна се издигала една висока планина съ извънредно стрѣменъ наклонъ, та се образувалъ пѣтъ за войската, по който едва ли могли да вървятъ ведно четирма войници.

6. Тогава Александъръ тъй наредилъ войската си, шото фалангата имала дълбочина сто и двадесетъ души. И на двѣтъ ѝ крила той поставилъ по двѣста конника, па заповѣдалъ да съблюдаютъ пълна тишина и бърже да възприематъ това, което имъ се заповѣдва. Най-напрѣдъ той заповѣдалъ на хоплититѣ да издигнатъ копиещата си, слѣдъ това по даденъ знакъ да ги насочатъ за нападение, и послѣ да наклонятъ остриетата на копията на десно, а най-сетнѣ на лѣво. И бързо той придвижилъ напрѣдъ фалангата и я накаралъ да настѣпва въ флангъ на лѣво и на десно. Така, като нареждалъ много видове строй и ги промѣнялъ въ кжсо врѣме, той направилъ най-сетнѣ отъ фалангата нѣщо като клинъ и я повежда противъ неприятелитѣ. А тѣ отдавна се чудѣли, като гледали, съ каква бързина и редъ всичко се извършва, та като се приближила войската на Александра, не я дочакали, но напуснали първитѣ висоти. Тогава Александъръ заповѣдалъ на македонцитѣ да нададатъ викъ и да заблѣскатъ съ копиещата по щитоветѣ. Отъ тоя викъ тавлантыйцитѣ още повече уплашени бързо свърнали войската си въ посока къмъ града.

Александъръ пкъ, като заблѣлѣзалъ, че нѣкакъвъ малкъкъ неприятелски отредъ завземалъ хълма, по който трѣбвало да мине, заповѣдалъ на своитѣ тѣлопазители и на тия хетери, които били при него, да взематъ щитоветѣ, да се качатъ на конетѣ и да нападнатъ хълма, а като дойдатъ тамо, ако неприятелитѣ, които сж заели мѣстото, ги дочакатъ, половината отъ тѣхъ да скочатъ отъ конетѣ, и като се смѣсатъ съ конниците, да се сражаватъ пѣшкомъ. Неприятелитѣ пкъ, като видѣли, че Александъръ се приближава, изоставятъ хълма и се разбѣгватъ къмъ двѣтъ страни на планинитѣ. Тогава именно Александъръ, като